

W. B.

Muzeum Adwokatury Polskiej

Palestra 20/2(218), 95-97

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

przedstawiciel Socjalistycznego Związku Studentów Polskich, przedstawiciel Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego.

*

Należy dodać, że aplikanci adwokaccy i adwokaci mogą uczęszczać na wykłady objęte programem Studium Wymowy.

3.

Muzeum Adwokatury Polskiej

Środowisko adwokackie doceniało już w latach minionych znaczenie gromadzenia i zachowania dóbr kultury związanych z adwokaturą polską, tj. spraw zawodu, działalności samorządu i twórczych osiągnięć członków palestry nie tylko w dziedzinie pomocy prawnej.

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej postanowiło powołać w dniu 11 listopada 1971 roku — w ramach Komisji Historycznej NRA — Zespół Organizacyjny Muzeum Adwokatury pod przewodnictwem adw. Witolda Bayera. W skład tego Zespołu weszli następnie: adw. Stanisław Łazarowicz jako wiceprzewodniczący i adw. Jerzy Kółakowski jako sekretarz. Pierwsze zebranie Zespołu odbyło się 13 marca 1972 roku.

Na podstawie uchwały plenum NRA z dnia 14 stycznia 1973 r. został utworzony Ośrodek Badawczy Adwokatury. Zgodnie z pkt V tej uchwały Ośrodek przejął agendy Komisji Historycznej, m.in. również Zespół Organizacyjny Muzeum Adwokatury. Wstępne tezy do programu Muzeum przygotowali adw. Stanisław Łazarowicz i adw. Ryszard Marek.

Spośród kilkuset eksponatów ofiarowanych dotychczas Muzeum wymienić można: odznaki adwokackie, akta adwokackie, wzory pieczęci samorządu, fotografie, pamiętniki, życiorysy, rękopisy, listy, wydawnictwa, zapisy na taśmie magnetofonowej itp.

Obecnie w skład Zespołu Organizacyjnego Muzeum Adwokatury Polskiej wchodzi: przewodniczący — mgr Aleksander Żółkiewski, główny specjalista do spraw prawno-organizacyjnych Ministerstwa Kultury i Sztuki — Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków; sekretarz — apl. adw. Maria Krasnodębska; członkowie — adwokaci: Alicja Adamska, Kazimierz Kalinowski, Juliusz Kloss, Wanda Klott, Elżbieta Kumaniecka, Regina Matysiowa i Zbigniew Witkowski oraz aplikanci adwokaccy: Stefan Barra, Jan Krawczyk i Tomasz Wardyński.

W dniu 20 września 1975 r. delegacja Ośrodka Badawczego Adwokatury (w składzie: kierownik OBA — adw. W. Bayer, z-ca kierownika OBA — adw. J. Nowakowski i przewodniczący Zespołu Organizacyjnego Muzeum Adwokatury Polskiej — Aleksander Żółkiewski) została przyjęta przez wicedyrektora Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Sztuki mgra Stanisława Brzostowskiego. W toku konferencji zostały omówione zagadnienia związane z programem i organizacją Muzeum. Dyrektor Brzostowski oświadczył delegacji, że organizatorzy Muzeum Adwokatury Polskiej mogą liczyć na życzliwe poparcie ze strony Ministerstwa Kultury i Sztuki, a w szczególności na zatwierdzenie statutu „Muzeum w stanie organizacji” oraz na pomoc fachową i techniczną.

Formalnoprawną podstawą istnienia Muzeum Adwokatury Polskiej jako jednostki organizacyjnej OBA i działalności jego Zespołu Organizacyjnego stała się uchwała Prezydium NRA z dnia 20 listopada 1975 r. Uchwała ta, podjęta w po-

rozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki, nadała jednocześnie Muzeum jego statut organizacyjny.

W dniu 19 grudnia 1975 r. w Ministerstwie Kultury i Sztuki odbyło się podpisanie aktu erekcyjnego Muzeum Adwokatury Polskiej. W uroczystym zebraniu udział wzięli: podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Sztuki dr Józef Fajkowski, podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Adam Zborowski, wicedyrektor Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Sztuki mgr Stanisław Brzostowski, główny specjalista do spraw prawno-organizacyjnych Ministerstwa Kultury i Sztuki — Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków mgr Aleksander Zółkiewski (i zarazem przewodniczący Zespołu Organizacyjnego Muzeum Adwokatury Polskiej), prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dr Zdzisław Czeszejko, wiceprezes NRA adw. dr Zdzisław Krzemiński, rzecznik prasowy NRA adw. Stanisław Podemski, dyrektor biura NRA adw. Kazimierz Kaeppele, kierownik Ośrodka Badawczego Adwokatury adw. Witold Bayer, z-ca kierownika OBA adw. Jerzy Nowakowski.

Po wręczeniu prezesowi NRA podpisanych dokumentów, tj. uchwały o utworzeniu Muzeum Adwokatury Polskiej oraz jego statutu, wiceminister Fajkowski w krótkim oświadczeniu wysoko ocenił zamierzenia twórców Muzeum oraz przyszłą rolę Muzeum w poznaniu dziejów adwokatury i jej osiągnięć kulturalnych. Zapewnił również o pełnym poparciu ze strony Ministerstwa Kultury i Sztuki dla nowej, społecznie potrzebnej instytucji muzealnej.

Prezes NRA zapewnił z kolei, że gromadzenie wartościowych muzealiów będzie troską i ambicją nie tylko organów samorządu adwokackiego, ale także całej adwokatury oraz podziękował Ministerstwu Kultury i Sztuki za udzieloną pomoc i okazaną życzliwość organizatorom Muzeum.

Uroczystość zakończyło przemówienie wiceministra Zborowskiego, który wyraził uzasadnioną nadzieję, że Muzeum Prawa i Prawników, tworzone przez Zrzeszenie Prawników Polskich w Katowicach, oraz Muzeum Adwokatury Polskiej, organizowane przez Ośrodek Badawczy Adwokatury w Warszawie, będą się wzajemnie i harmonijnie uzupełniały w dziele eksponowania dóbr kultury narodowej.

Zbiory muzealne będą gromadzone i eksponowane w Warszawie w domu Rady Adwokackiej w Warszawie przy ul. Lekarskiej 7 i w Domu Pracy Twórczej Adwokatury w Grzegorzewicach.

Apel do czytelników „Palestry”

Ośrodek Badawczy Adwokatury przy NRA, przystępując do organizowania MUZEUM ADWOKATURY POLSKIEJ, zwraca się do czytelników „Palestry” z następującym apelem:

Celem Muzeum jest stałe gromadzenie i eksponowanie dokumentów, przekazów oraz dóbr kultury dotyczących adwokatury polskiej. Projektuje się utworzenie m.in. następujących działów:

1. eksponatów rzeczowych, a więc m.in. strojów urzędowych adwokatów w rozwoju historycznym, legitymacji i zaświadczeń adwokackich, odznaczeń, dyplomów i wyróżnień, otrzymanych przez adwokatów;
2. bibliograficznego, w którym znalazłyby się publikacje o adwokaturze i adwokatach oraz publikacje samych adwokatów, bardziej znamienne mowy obrończe, wystąpienia publiczne, artykuły prasowe, korespondencja, pamiętniki, zapiski;

3. dokumentacyjnego, w którym zebrane będą wszelkie dokumenty dotyczące statusu adwokata i całej korporacji adwokackiej, jej ustroju, składu osobowego władz i ważniejszych uchwał.

Ponadto gromadzone będą wszelkie dokumenty dotyczące:

- udziału adwokatów w obronie kraju, w walkach niepodległościowych i ruchach rewolucyjnych,
 - pozazawodowej działalności adwokatów (prace społeczne, twórczość, kolekcjonerstwo, sport itp.),
 - działalność adwokatów Polonii Zagranicznej;
4. fotograficznego, gdzie znalazłyby się fotografie grupowe i indywidualne, dotyczące adwokatów i ich działalności zawodowej, korporacyjnej i publicznej.

Muzealia uchronią od zapomnienia ważniejsze fakty i dane dotyczące adwokatów, a także wyeksponują dorobek adwokatury polskiej i jej wybitnych przedstawicieli oraz udział adwokatów w życiu publicznym kraju.

Dla wykonania zamierzeń stawianych sobie przez organizatorów Muzeum konieczny jest szeroki współudział ogółu adwokatury.

Zespół organizacyjny Muzeum zwraca się z gorącym apelem do czytelników „Palestry” o nadsyłanie dokumentów i eksponatów z zakresu działalności Muzeum, które z wdzięcznością przyjmie na własność lub w depozyt, a także — w miarę możliwości — zakupi.

W razie ewentualnych trudności związanych z transportem może być zapewnione przewiezienie ofiarowanych rzeczy na koszt OBA.

Zgłoszenia i korespondencję należy kierować pod adresem:

Naczelna Rada Adwokacka — Ośrodek Badawczy Adwokatury
Zespół Organizacyjny Muzeum Adwokatury Polskiej
ul. Bracka 20 a, 00-028 Warszawa

podał W. B.

PRASA O ADWOKATURZE

Do redakcji gazet bądź czasopism zwracają się często obywatele z prośbą o udzielenie im porady prawnej lub o podjęcie interwencji prasowej w sprawie ich kłopotów życiowych. Jeden z tego rodzaju faktów stał się kanwą do wypowiedzenia kilku trafnych spostrzeżeń przez autora felietonu (E. Wiecz.) pt. *Niepotrzebne zabiegi* na łamach „Expressu Wieczornego” (nr 268 z dnia 6—7 grudnia ub. r.).

„U nas obywatel — pisze ów autor — idzie do zespołu adwokackiego, gdy ma jakąś sprawę w sądzie karnym czy cywilnym. Nie ma natomiast zwyczaju zwracania się do adwokata o poradę prawną w sprawach i sporach, które nie są rozstrzygane przez sądy powszechne, ale na przykład w postępowaniu administracyjnym czy innym. W takim wypadku obywatel PRL najczęściej pisze listy z prośbą o interwencję do wszystkich możliwych urzędów i instytucji oraz do prasy”.

W dalszym ciągu autor felietonu zaznaczył: „Owszem, proszę bardzo, można pisać, ale polegać należy przede wszystkim na ochronie czy obronie prawnej. By-